

Súd: Správny súd v Bratislave  
Spisová značka: 15Saz/3/2023  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0723100261  
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2023  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Filip Hudec  
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2023:0723100261.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

- 2 - 15Saz/3/2023

Správny súd v Bratislave, v konaní pred sudcom JUDr. Filipom Hudecom, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: C. D. E., bez dokladu totožnosti, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, Medveďov 244, 930 07 Medveďov, Slovenská republika, zastúpeného: Centrum právnej pomoci, Kancelária Bratislava, so sídlom Námestie slobody 12, 810 05 Bratislava, IČO: 30798841, proti žalovanému: Mobilná jednotka Policajného zboru Bratislava, so sídlom Regrútska 4, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA5-1126-025/2023-AV zo dňa 13.05.2023 o predĺžení zaistenia žalobcu a o prepustenie zo zaistenia, takto

### rozhodol:

- 2 - 15Saz/3/2023

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovanému sa právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

### odôvodnenie:

- 7 - 15Saz/3/2023

1. Správnu žalobou, doručenu súdu dňa 22.06.2023 prostredníctvom žalovaného, sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA5-1126-025/2023-AV zo dňa 13.05.2023 (napadnuté rozhodnutie) o predĺžení zaistenia a svojho bezodkladného prepustenia zo zaistenia.

2. Žalobca správnu žalobu odôvodnil tým, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci, keď sa v konaní a následne odôvodnení napadnutého rozhodnutia nezaoberal súčasnou bezpečnostnou situáciou na území Pakistanu z pohľadu povinnosti dodržiavania čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v zmysle § 81 zákona o pobyte cudzincov, ako aj účelu zaistenia v zmysle § 77 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov. Mal za to, že vo vzťahu k povinnosti správneho orgánu zaoberať sa prekážkami vyhostenia je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné a vo vzťahu k účelu zaistenia neúčelné, nakoľko po rozhodnutí o predĺžení zaistenia požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky. Tvrdil, že na základe nedostatočne zisteného stavu veci a neskúmaním prekážok vyhostenia žalovaný následne vec nesprávne právne posúdil. Konštatoval, že žalovaný nezaujal žiadne stanovisko k prípustnosti či reálnej schopnosti zrealizovať výkon rozhodnutia o jeho vyhostení vzhľadom na bezpečnostnú situáciu v Pakistane. Tvrdil, že v Pakistane je zlá bezpečnostná situácia a v tejto súvislosti poukázal na informácie uverejnené na internetovom portáli Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky aktualizovaných ku dňu 11.05.2023. Poukázal taktiež na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sza/25/2015 zo dňa 11.11.2016, rozsudok

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sža/31/2014 zo dňa 02.09.2014, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sža/34/2010, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sža/8/2015, ako aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sža/26/2015 zo dňa 26.05.2015. Mal za to, že žalovaný nepreukázal ani nemožnosť uloženia iných miernejších donucovacích opatrení. Bol toho názoru, že napadnuté rozhodnutie je aj neúčelné, nakoľko žalovaný mal postupovať v zmysle § 77 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov. Konštatoval, že v danej veci existujú prekážky jeho vyhostenia do Pakistanu a neexistuje žiadna tretia krajina, ktorá by ho bola ochotná prijať, keďže nemal v inej krajine oprávnenie na pobyt a ani sa takýto odsun nezačal. Tvrdil, že zistené prekážky vyhostenia môžu zakladať právny dôvod buď pre odloženie výkonu rozhodnutia o vyhostení v zmysle § 84 ods. 5 písm. a) zákona o pobyte cudzincov alebo udelenie povolenia na zotrvanie na území Slovenskej republiky v zmysle § 61a zákona o pobyte cudzincov, a teda majú za následok nemožnosť jeho zaistenia pre jeho neúčelnosť.

3. Podaním zo dňa 22.06.2023, ktoré bolo doručené súdu spolu s administratívnym spisom a správnu žalobou, sa žalovaný vyjadril k správnej žalobe tak, že túto navrhoval zamietnuť. Vo vyjadrení žalovaný zotrval na správnosti a zákonnosti napadnutého rozhodnutia, pričom argumenty jeho vyjadrenia vychádzali z napadnutého rozhodnutia. Mal za to, že žalobcom spomínané odporúčanie Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky, necestovať do Pakistanskej islamskej republiky, je určené pre občanov Slovenskej republiky, pričom mieru rizika pri cestovaní do Pakistanskej islamskej republiky nemožno chápať všeobecne a uplatňovať ju na občanov Slovenskej republiky a občanov Pakistanskej islamskej republiky rovnako. Tvrdil, že treba brať do úvahy, že žalobca ako občan Pakistanskej islamskej republiky disponuje osobnou a miestnou znalosťou v danej krajine, na základe čoho sa môže vyvarovať akýmkoľvek stretom medzi protestujúcimi a ozbrojenými zločkami. Zdôraznil, že pokiaľ žalobca má skutočnú obavu o svoj život v Pakistanskej islamskej republike, mohol požiadať o jednu z foriem medzinárodnej ochrany už v prvej bezpečnej krajine, v tomto prípade v Bulharsku. Poukázal na v minulosti uskutočnené stotožnenia štátnych príslušníkov Pakistanu, vystavenie cestovných dokladov a letecké vyhostenia v rokoch 2022 a 2021. Ďalej konštatoval, že rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sza/25/2015 zo dňa 11.11.2016, na ktorý žalobca poukázal, nemožno brať do úvahy v prípade žalobcu, nakoľko sa týka zaistenia podľa iného ustanovenia zákona o pobyte cudzincov. Mal za to, že podrobne skúmal možnosť uloženia miernejších opatrení, pričom bolo preukázané, že žalobca nemá zabezpečené žiadne ubytovanie na území Slovenskej republiky a ani nemá dostatočné finančné prostriedky, ani si ich nevie zabezpečiť. Poukázal na to, že žalobca v zápisniciach PPZ-HCP-BA5-I126-009/2023-AV, PPZHCP-BA5-I126-012/2023-AV a PPZ-HCP-BA5-1126-024/2023-AV, uviedol, že na území Slovenskej republiky nevlastní žiadnu nehnuteľnosť, taktiež neuviedol žiadnu osobu, ktorá by mu poskytla ubytovanie - na základe uvedeného nemohol rozhodnúť podľa § 89 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, teda nemohol žalobcovi uložiť hlásenie pobytu, pričom žalobca taktiež nedisponoval potrebnými finančnými prostriedkami, ktoré by pokryli jeho zotrvanie na území Slovenskej republiky, až do realizácie administratívneho vyhostenia. K uvedenej problematike uloženia iných, teda miernejších donucovacích opatrení, nepristúpil aj preto, že v čase vydania rozhodnutia o zaistení vedenom pod č. PPZ-HCP-BA5-1126-013/2023-AV, ako aj rozhodnutia o predĺžení zaistenia č. PPZ-HCP-BA5-1126-025/2023-AV sa domnieval, že žalobca by nezotrval na určenom mieste a zneužil by inštitút alternatívy zaistenia, teda existenciu rizika úteku vyhodnotil ako dôvodnú (za cieľovú krajinu označil Taliansko). Ďalej uviedol aj to, že žalobcovi bola v zápisniciach PPZ-HCP-BA5-1126-009/2023-AV, PPZ-HCP-BA5-1126-012/2023-AV a PPZ-HCP-BA5-1126-024/2023-AV daná možnosť požiadať o medzinárodnú ochranu na útvere Mobilnej jednotky Policajného zboru Bratislava, ktorú žalobca nevyužil a nepožiadal o túto ochranu, pričom žalobca túto možnosť nevyužil ani po umiestnení v ÚPZpC Medveďov. Poukázal na to, že z informácií poskytnutých od pracovníkov ÚPZpC Medveďov, ako aj z informačného systému Migra (ďalej len „IS Migra“) je zrejmé, že žalobca nepožiadal po vydanom rozhodnutí o predĺžení zaistenia o azyl, nakoľko absentuje v IS Migra začaté konanie o udelenie azylu, ako aj vyhlásenie o udelení azylu. Mal teda za to, že žalobca (respektíve jeho zástupca) zavádza a ide z jeho strany o klamlivú informáciu. Zdôraznil, že v prípade ak by žalobca žiadal o azyl po vydanom rozhodnutí o predĺžení zaistenia, účelovo by sa snažil o zmarenie, prípadne predĺženie návratu do krajiny pôvodu. Záverom uviedol, že skúmal podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, či účel zaistenia žalobcu naďalej trvá - zaistenie žalobcu na výkon administratívneho vyhostenia považoval za účelné a efektívne, vecne správne a dostatočne odôvodnené, pričom so zaistením súhlasí a považuje ďalšie zaistenie žalobcu za účelné.

4. Z obsahu administratívneho spisu súd zistil, že dňa 13.04.2023 hliadka OO PZ Brodské zadržala žalobcu, ktorý bol následne predvedený pred žalovaného. Bola vykonaná lustrácia žalobcu v informačných systémoch polície s negatívnym výsledkom. Po podaní zákonných poučení za prítomnosti

tlmočníka bola so žalobcom dňa 13.04.2023 spísaná zápisnica o podaní vyjadrenia, v rámci spísania ktorej bolo žalobcovi oznámené začatie konania vo veci jeho zaistenia. V tejto zápisnici žalobca o. i. uviedol trasu jeho postupu z domovského štátu do Schengenského priestoru, to že nedisponuje žiadnym dokladom totožnosti, že nechce v SR požiadať o azyl, nemá rodinných príslušníkov na území SR, nehrozí mu riziko prenasledovania v domovskej krajine; žalobca mal pri sebe iba malú hotovosť (v zápisnici zo dňa 13.05.2023 nemal pri sebe žiadne finančné prostriedky).

5. Následne žalovaný dňa 13.04.2023 podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov vydal rozhodnutie o administratívnom vyhostení žalobcu vedené pod č. PPZ-HCP-BA5-1126-010/2023-A V a následne vydal rozhodnutie o zaistení. Žalobca bol zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov na výkon administratívneho vyhostenia, dĺžka doby zaistenia bola stanovená na čas nevyhnutne potrebný do 14.05.2023. Následne žalovaný vydal rozhodnutie o predĺžení zaistenia č. PPZ-HCP-BA5-1126-025/2023-AV zo dňa 13.05.2023 a stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac však do 13.07.2023.

6. Listom č. PPZ-HCP-BA5-1126-018/2023-AV zo dňa 09.05.2023 Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov (ďalej len „ÚPZpC Medveďov“) sa obrátil na žalovaného a požiadal o predĺženie zaistenia žalobcu, ktorý bol zaevidovaný do systému RCMS za účelom jeho identifikácie a následného vystavenia náhradného cestovného dokladu. Z doterajších skúseností tento proces môže trvať 2 – 3 mesiace.

7. Napadnutým rozhodnutím žalovaný rozhodol o predĺžení zaistenia žalobcu na nevyhnutne potrebný čas, najviac do 13.07.2023, podľa § 88 ods. 1 písm. b) a § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov. Rozhodnutie bolo odôvodnené tým, že žalovanému bola dňa 11.05.2023 doručená žiadosť ÚPZpC Medveďov o predĺženie zaistenia, z ktorej vyplýva, že predĺženie zaistenia je potrebné z dôvodu, že bol zaevidovaný do systému RCMS za účelom jeho identifikácie a následného vystavenia náhradného cestovného dokladu - z doterajších skúseností tento proces môže trvať 2 – 3 mesiace. Žalovaný zároveň dospel k záveru, že v prípade žalobcu nie je možné realizovať alternatívny spôsob zaistenia podľa § 89 ods. 1 písm. a) a b) o pobyte cudzincov, pretože žalobca nespĺňa podmienky, za ktorých by mu mohli byť uložené povinnosti podľa označeného zákonného ustanovenia.

Skutkové a právne závery správneho súdu

8. Podľa § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

9. Podľa § 88 ods. 1 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“), policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny

a) v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1, ak

1. existuje riziko jeho úteku, alebo

2. štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba alebo bráni procesu prípravy výkonu jeho administratívneho vyhostenia,

b) na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia,

c) na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ak existuje značné riziko jeho úteku, alebo

d) na účel jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy, 78) ak neoprávnené prekročil vonkajšiu hranicu alebo má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt.

10. Podľa § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

11. Podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon

predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

12. Podľa § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar, ktorý koná vo veci zaistenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť
- a) hlásenia pobytu alebo
  - b) zložiť peňažnú záruku.

13. Podľa § 89 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, o druhu a spôsobe uloženia povinnosti podľa odseku 1 rozhoduje policajný útvar, pričom prihliada na osobu štátneho príslušníka tretej krajiny, jeho pomery a mieru ohrozenia účelu zaistenia. Povinnosť podľa odseku 1 však nemožno uložiť, ak ide o konanie vo veci administratívneho vyhostenia z dôvodu podľa § 82 ods. 2 písm. a) alebo písm. b).

14. Podľa § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar môže uložiť povinnosť podľa odseku 1 len vtedy, ak štátny príslušník tretej krajiny preukáže zabezpečenie ubytovania počas trvania tejto povinnosti a finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6; to neplatí, ak ide o žiadateľa o azyl. O uložení povinnosti podľa odseku 1 môže policajný útvar rozhodnúť aj počas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny. Proti rozhodnutiu o uložení povinnosti podľa odseku 1 sa nemožno odvolať.

15. Podľa § 6 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, štátny príslušník tretej krajiny pri vstupe cez vonkajšiu hranicu na hraničnom priechode je povinný preukázať finančné prostriedky potrebné na pokrytie nákladov spojených s jeho pobytom na území Slovenskej republiky.

16. Podľa § 6 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, Ministerstvo vnútra podľa osobitného predpisu vydá všeobecne záväzný právny predpis, v ktorom určí sumu finančných prostriedkov potrebných na pokrytie nákladov spojených s pobytom štátneho príslušníka tretej krajiny na území Slovenskej republiky.

17. Podľa § 1 ods. 1 vyhlášky MV SR č. 499/2011 Z.z. o určení sumy finančných prostriedkov potrebných na pokrytie nákladov spojených s pobytom štátneho príslušníka tretej krajiny na území Slovenskej republiky, suma finančných prostriedkov potrebná na pokrytie nákladov spojených s pobytom štátneho príslušníka tretej krajiny na území Slovenskej republiky sa určuje vo výške 56 eur na osobu a deň pobytu.

18. Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky MV SR č. 499/2011 Z.z., ak má štátny príslušník tretej krajiny pobyt na území Slovenskej republiky čiastočne uhradený, pri vykonávaní hraničnej kontroly sa na túto skutočnosť prihliada.

19. Podľa § 221 ods. 1 SSP, žalobca sa môže správnu žalobou domáhať zrušenia rozhodnutia o zaistení, o predĺžení zaistenia, o predĺžení lehoty zaistenia vydaného podľa osobitného predpisu alebo určenia takého rozhodnutia za nezákonné, ak bol žalobca zo zaistenia prepustený.

20. Podľa § 229 SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí, že správna žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

21. Podľa § 230 ods. 1 SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí dôvodnosť správnej žaloby podľa § 221 ods. 1, rozsudkom podľa povahy veci

a) zruší napadnuté rozhodnutie o zaistení, rozhodnutie o predĺžení zaistenia alebo rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia a nariadi žalovanému bezodkladné prepustenie žalobcu zo zaistenia,

b) uloží žalobcovi po vykonanom dokazovaní miernejšie donucovacie opatrenie podľa osobitného predpisu, ktorým sa v plnom rozsahu nahrádza napadnuté rozhodnutie o zaistení, rozhodnutie o predĺžení zaistenia alebo rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia, a nariadi žalovanému bezodkladné prepustenie žalobcu zo zaistenia (plná jurisdikcia),

c) zruší napadnuté rozhodnutie o zaistení, rozhodnutie o predĺžení zaistenia alebo rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia, ak obsahovalo odstrániteľné vady, a vec vráti na ďalšie konanie žalovanému,

d) určí, že napadnuté rozhodnutie o zaistení, rozhodnutie o predĺžení zaistenia alebo rozhodnutie o predĺžení lehoty zaistenia bolo nezákonné.

22. Správny súd podľa § 119 SSP vychádza zo skutkového stavu zisteného žalovaným, ktorý je zosumarizovaný vyššie.

23. Žalobca namietal, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci, keď sa v konaní a následne odôvodnení napadnutého rozhodnutia nezaoberal súčasnou bezpečnostnou situáciou na území Pakistanu, ako aj to, že na základe nedostatočne zisteného stavu veci a neskúmaním prekážok

vyhostenia vec nesprávne právne posúdil. Ďalej mal zohľadniť prekážky vrátenia cudzinca, najmä ak tieto vyšli najavo pred alebo po rozhodnutí o zaistení. (Rozhodnutie NSSR sp. zn. 1Sza/8/2015). Taktiež namietal, že žalovaný nepreukázal nemožnosť uloženia iných (miernejších) donucovacích opatrení, a že napadnuté rozhodnutie je neúčelné, nakoľko požiadal po vydanom rozhodnutí o predĺžení zaistenia o azyl, a nie je predpoklad, že bude prípustné zrealizovať jeho administratívne vyhostenie a naplniť tak účel zaistenia. Ďalej mal za to, že absentuje odôvodnenie napadnutého rozhodnutia z pohľadu efektivity a účelnosti jeho zaistenia vzhľadom na existujúce prekážky vyhostenia – bezpečnostná situácia v Pakistane. Napadnuté rozhodnutie považoval za nepreskúmateľné pre absentujúcu správnu úvahu žalovaného ohľadom viacerých závažných skutkových okolností.

24. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí zaistenie žalobcu podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov predĺžil o dobu dvoch mesiacov na účel zabezpečenia náhradného cestovného dokladu pre žalobcu, potrebného na realizáciu výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení.

25. Z napadnutého rozhodnutia nepochybne vyplýva, že dôvodom vydania rozhodnutia bola skutočnosť, že žalobca bol zaevidovaný do systému RCMS za účelom jeho identifikácie a následného vystavenia náhradného cestovného dokladu. Tento dôvod rozhodnutia plne korešponduje s dôvodom, umožňujúcim žalovanému rozhodnúť o predĺžení zaistenia, vymedzeným v ustanovení § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov. Doba zaistenia podľa predchádzajúceho rozhodnutia o zaistení bola 1 mesiac a podľa rozhodnutia o predĺžení zaistenia 2 mesiace, čo znamená, že celková doba zaistenia podľa týchto rozhodnutí je určená na 3 mesiace, čo neprekračuje ani základnú maximálnu dobu zaistenia podľa § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov a doba predĺženia zaistenia reflektuje predpokladanú dĺžku realizácie administratívneho vyhostenia, nepochybne známu žalovanému z jeho úradnej činnosti.

26. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci, keď sa v konaní a následne v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nezaoberal súčasnou bezpečnostnou situáciou na území Pakistanu, tak správny súd uvádza, že žalovaný poukázal na vyjadrenie žalobcu zo dňa 13.04.2023, že v domovskej krajine je ťažká situácia a nechce sa tam vrátiť, že mu tam nehrozí trest smrti, resp. neľudské zaobchádzanie, bola mu daná možnosť, či chce požiadať o azyl na území Slovenskej republiky, čo odmietol, odišiel z ekonomických dôvodov. Vzhľadom na uvedené skutočnosti správny súd považoval námietku žalobcu za nedôvodnú.

27. Žalobca ďalej tvrdil, že z internetového portálu Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky aktualizovaného ku dňu 11.05.2023 vyplýva, že „Ministerstvo zahraničných vecí a európskych záležitostí SR odporúča občanom Slovenskej republiky necestovať do Pakistanu vzhľadom na zhoršenie bezpečnostnej situácie kvôli mimoriadne turbulentnej a napätej vnútro politickej situácii v krajine, v ktorej prebiehajú násilné strety medzi ozbrojenými zločkami a protestujúcimi.“, no už neuviedol, že cestovné odporúčanie ďalej pokračuje tým, že: „Osobitne upozorňuje slovenských občanov na pretrvávajúce zvýšené bezpečnostné riziko teroristických útokov a únosov pre cudzincov vo veľkých mestách, predovšetkým v Karáči (aj vysoká kriminalita), provinciách FATA, Khyber - Pakhtunkhwa, Balučistan a Gilgit-Baltistan. V uvedených oblastiach sa uskutočňujú protiteroristické operácie a strety pakistanskej armády s bojovníkmi F., ktorý neustále hrozí cudzincom, že pokiaľ neopustia Pakistan, stanú sa terčom odvetných útokov. Provincie Sindh, Pandžáb a Balučistan čelia v letných mesiacoch pravidelným monzúnom, ktoré spôsobujú záplavy. Rekordné zrážky v lete 2022 spôsobili záplavy, ktoré v uvedených provinciách zničili prakticky všetku infraštruktúru vrátane zdravotníckych zariadení. Pri pobyte v krajine hrozí aj riziko nákazy spojené s rôznymi druhmi epidémií menovite maláriou, hepatitídou, svrabom a respiračnými ochoreniami. V prípade ocitnutia sa v núdzi môžu občania Slovenskej republiky kontaktovať pohotovostné číslo mobilného telefónu Veľvyslanectva Slovenskej republiky v Teheráne.“ (§ 122 SSP).

28. Správny súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, že odporúčanie Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky necestovať do Pakistanskej islamskej republiky je určené pre občanov Slovenskej republiky, a že ak žalobca má skutočnú obavu o svoj život v Pakistanskej islamskej republike, mohol požiadať o jednu z foriem medzinárodnej ochrany. Ak žalobca tvrdil, že požiadal o azyl, toto tvrdenie bol povinný správne mu súdu preukázať (§ 5 ods. 9 druhá veta SSP, § 121 ods. 1 SSP). Žalovaný žalobcom tvrdenú skutočnosť poprel a uviedol vlastné tvrdenia o absencii žiadosti v systéme IS Migra. Vzhľadom na uvedené je správny súd toho názoru, že ak by žalobca skutočne o azyl požiadal, uvedené by preukázal. Na základe uvedeného posúdil argumentáciu žalobcu o neúčelnosti zaistenia z dôvodu žiadosti o azyl za bezdôvodnú. Správny súd taktiež dodáva, že

žalobca nie je povinný zúčastniť sa demonštrácie, čím sa môže vyhnúť prípadnému stretu s ozbrojenými zločkami.

29. Čl. 3 dohovoru upravuje zákaz mučenia, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania alebo trestania. Žalobca nešpecifikuje, ktorú zo skutkových podstát namieta. Cieľom mučenia je zlomiť fyzický a duševný odpor a získať informácie alebo priznanie alebo uloženie trestu. Neľudské zaobchádzanie zahŕňa premyslené konanie, použité dlhodobo, ktoré spôsobuje ľudskej bytosti kruté utrpenie alebo uloženie trestu smrti po nespravodlivom procese súdom, ktorého nezávislosť a nestrannosť boli spochybnené. Pre určenie, či ide o ponižujúci trest je potrebné rozlišovať medzi trestom vo všeobecnom význame a ponižujúcim trestaním v zmysle čl. 3, ponižujúce trestanie dosahuje určitý stupeň tvrdosti. Mučenie nezahŕňa bolesť alebo utrpenie vzniknuté len na základe alebo v súvislosti so zákonnými sankciami (čl. 1 ods. 1 Dohovoru OSN proti mučeniu). Žalobca vo svojom výsluchu pred správnym orgánom uviedol, že sa nedopustil žiadneho trestného činu, nie je členom politickej strany, politického hnutia, nehrozí mu prenasledovanie, nebol mu uložený trest smrti, žalovaný teda zisťoval podstatné okolnosti z hľadiska dodržiavania čl. 3 Európskeho dohovoru.

30. Pokiaľ ide o námietku efektivity, žalovaný poukázal na v minulosti uskutočnené stotožnenie štátnych príslušníkov Pakistanu, vystavenie cestovných dokladov a letecké vyhostenie v roku 2022 a 2021, na základe čoho správny súd konštatuje, že tento postup (stotožnenie, vystavenie cestovných dokladov a za tým účelom zaistenie práve na tento účel, následne administratívne vyhostenie) je teda možný a aj efektívny. Tento proces podľa tvrdenia žalobcu trvá 2-3 mesiace, v danom prípade zaistenie na nevyhnutne potrebný čas zodpovedá tomuto časovému úseku (1 + 2 mesiace) a nepresahuje maximálnu zákonnú lehotu zaistenia. Zaisteniu jedného mesiaca zodpovedá informácia z ÚPZpC Medveďov, že žalovanému boli poskytnuté informácie, že prostredníctvom systému RCMS (readmission case management system - ktorý slúži na komunikáciu orgánov Slovenskej republiky s autoritami Pakistanu), bol žalobca stotožnený, na základe čoho mu bude vystavený náhradný cestovný doklad potrebný k vyhosteniu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, správny súd aj túto námietku žalobcu vyhodnotil ako nedôvodnú.

31. Správny súd sa stotožnil aj s argumentáciou žalovaného o tom, že rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sza/25/2015 zo dňa 11.11.2016, na ktorý poukazoval žalobca, sa týka iného zákonného ustanovenia.

32. Čo sa týka námietky žalobcu, že žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí nedostatočne zaoberal možnosťou využitia miernejších opatrení podľa § 89 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov, správny súd poukazuje na to, že aplikácia miernejších opatrení k zaisteniu je podmienená podľa § 89 ods. ods. 3 zákona o pobyte cudzincov tým, že žalobca ako štátny príslušník tretej krajiny preukáže zabezpečenie ubytovania počas trvania tejto povinnosti a finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6, ktorá je podľa § 1 ods. 3 vyhlášky MV SR č. 499/2011 Z.z. (vykonávací predpis k § 6 zákona o pobyte cudzincov) vo výške 56 eur na osobu a deň pobytu. Zo zápisnice o podaní vyjadrenia zo dňa 13.04.2023 vyplýva, že žalobca nemá žiaden majetok, všetko predal, mal so sebou len nejakú malú hotovosť a mobilný telefón, teda nedisponuje potrebnou finančnou hotovosťou. Správny súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že žalobca by na účely aplikácie alternatívnych miernejších opatrení k zaisteniu musel sám preukázať, že disponuje finančnou hotovosťou minimálne vo výške 60 dní x 56,- €, čo je najmenej 3.360,- €, pričom žalobca nepreukázal ani to, že má zabezpečené ubytovanie počas predpokladanej doby zaistenia a v zmysle vyššie uvedeného ani to, že disponuje akýmkoľvek finančným zabezpečením pobytu vo výške ustanovenej všeobecne záväzným právnym predpisom. V nadväznosti na uvedené správny súd dospel k záveru, že žalovaný v napadnutom rozhodnutí dôvodne vyhodnotil danú situáciu tak, že žalobca nespĺňa podmienky, za ktorých by mu mohla byť uložená povinnosť podľa § 89 ods. 1 písm. a) alebo b) zákona o pobyte cudzincov. Rozhodnutie žalovaného je preto v namietanej časti nedostatočného odôvodnenia dĺžky doby zaistenia dostatočné, zrozumiteľné a obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti.

33. Zaistenie cudzinca predstavuje citelný zásah do najvýznamnejších práv jednotlivca, a to do práva na slobodu pohybu a pobytu. Takýto zásah môže byť prípustný len za prísne vymedzených podmienok definovaných najmä zákonom o pobyte cudzincov. Úspešnosť námietok voči rozhodnutiu o zaistení môže obstáť jedine v prípade, ak žalobca svojimi námietkami spochybní zákonnosť rozhodnutia o jeho zaistení, inými slovami ak preukáže, že neboli splnené podmienky jeho zaistenia, resp. podmienky predĺženia zaistenia (podobne aj rozhodnutie NS SR sp. zn. 10Sza/16/2016), čo sa však v danom prípade žalobcovi nepodarilo.

34. Na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov správny súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo je v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, ako aj so

Správnym poriadkom. Žalovaný pred vydaním napadnutého rozhodnutia riadne zistil skutkový stav podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, odôvodnenie rozhodnutia je dostatočne zrozumiteľné, obsahujúce všetky zákonom požadované náležitosti (§ 47 Správneho poriadku), a je z neho zrejmé akými úvahami bol vedený žalovaný pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s vyjadreniami žalobcu. Správny súd preto nemal inú možnosť ako správnu žalobu podľa § 229 SSP zamietnuť.

35. O náhrade trov konania rozhodol správny súd podľa § 168 SSP, a žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný v celom rozsahu právo na náhradu trov konania nepriznal, pretože žalovanému voči žalobcovi nevznikli také dôvodne vynaložené trovy konania, ktoré by bolo možné od neho spravodlivo požadovať.

#### **Poučenie:**

- 9 - 15Saz/3/2023

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť.

Rozsudok správneho súdu o správnej žalobe vo veciach zaistenia nadobúda právoplatnosť uplynutím lehoty siedmich dní od doručenia rozsudku alebo podaním kasačnej sťažnosti v tej istej lehote proti tomuto rozsudku (§ 145 ods. 3 SSP).

Prípadná kasačná sťažnosť musí byť podaná v lehote sedem dní od doručenia rozhodnutia a podáva sa na Správnom súde v Bratislave v počte vyhotovení, zodpovedajúcom počtu účastníkov konania. (§ 443 SSP).

Kasačná sťažnosť má odkladný účinok, ak bola podaná proti rozhodnutiu správneho súdu vo veci samej vydanému v konaní o správnej žalobe vo veciach zaistenia a administratívneho vyhostenie (§ 446 ods.2 písm. d) SSP).

Kasačná sťažnosť nie je prípustná, ak sa opiera o iné dôvody, ako sú uvedené v § 440, ak sa opiera o dôvody, ktoré sťažovateľ neuplatnil v konaní pred správnym súdom, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, hoci tak urobiť mohol, ak smeruje len proti dôvodom rozhodnutia správneho súdu. (§ 439 SSP)

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"), návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ak ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d), ak je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 SSP).